

РЕШЕНИЕ

№ 5169

гр. София, 12.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 12.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4616** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. М., гражданин на Т., чрез адв. П., срещу отказ рег. № 5364р-7743/20.04.2021 г., издаден от директора на дирекция Миграция – МВР, с който е отказано предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на жалбоподателя.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на административния акт, поради допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и противоречие с целите му. Твърди се, че са налице предпоставките по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ за получаване на разрешение за постоянно пребиваване, тъй като е налице законно и без прекъсване пребиваване на територията на страната в рамките на последните 5 години, през който период не е налице отсъствие на жалбоподателя повече от 30 месеца. Това обстоятелство, според жалбоподателя, се установява и от приложените по делото доказателства. Като неоснователно е оспорено твърдението в процесния акт, че чужденецът е отсъствал от страната в периода от 09.12.2017 г. до 01.03.2018 г., като се посочва, че в посочения период, на 29.10.2017 г., жалбоподателят е подал заявление до дирекция Миграция за разрешаване на постоянното му пребиваване на територията на страната. Твърди се, че по посоченото заявление е постановен отказ на 05.02.2018 г., който е обжалван по съдебен ред. Изложено е становище, че поради тези

обстоятелства, посоченият период не следва да се взема предвид при преценка за наличие на предпоставките за продължително пребиваване в Република България, като впоследствие такова разрешение е издадено на чужденеца. Изложени са аргументи за необоснованост на акта, с оглед посоченото основание за отказ – отрицателно становище на ДАНС, тъй като не са изложени причините, обосноваващи така заявеното становище, както и липсват мотиви на административния орган за въприемане на писмото от ДАНС като основание за постановения отказ. В хода на устните състезания по делото, жалбоподателят, чрез адв. Ж., моли съда да отмени оспорения отказ по съображенията, изложени в жалбата и в представени по делото писмени бележки. Претендира присъждане на разноските по делото.

Ответникът – директор на дирекция „Миграция” - МВР, чрез процесуален представител юрк. Ч., изразява становище за неоснователност на жалбата и излага доводи за законосъобразност на оспорения акт. Възразява за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Установява се, че М. М., гражданин на Т., е подал заявление рег. № Г-1010/23.03.2021г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 5 от Закона за чужденците в Република България. Към заявлението са приложени документите, изискуеми съгласно чл. 34, ал. 1 ППЗЧРБ, с изключение на доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата или минималната пенсия за страната (чл. 34, ал. 1, т. 4 ППЗЧРБ).

С административната преписка са представени справки, изготвени от служители на дирекция Миграция – МВР, отразяващи наложените на чужденеца административнонаказателни мерки по ЗЧРБ, както и данни за статута му на пребиваващ на територията на страната чужденец, от които се установява, че е със статут на продължително пребиваващ в Република България до 25.10.2021 г.

От справка от 23.03.2021 г., изготвена от служител на дирекция Миграция – МВР, за пътувания на чуждия гражданин, в периода от 01.01.2016 г. до 23.03.2021 г., се установяват датите на влизане и излизане от територията на страната на М. М. през посочения период.

С оспорения в настоящото производство отказ рег. № 5364р-7743/20.04.2021 г., издаден от директор дирекция Миграция - МВР, на М. М., гражданин на Т., е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България. Административният орган е констатирал, че заявлението е подадено при спазване изискванията на чл. 34, ал. 2 от ППЗЧРБ – не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешения срок на пребиваване на чужденеца в страната, който е с издадено разрешение за продължително пребиваване до 25.10.2021 г. Към заявлението са приложени документи, съобразно изискванията на чл. 34, ал. 1 от ППЗЧРБ, с изключение на доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата или минималната

пенсия за страната. Въз основа на приложени на основание чл. 38а от ППЗЧРБ справки е констатирано следното: в периода 23.03.2016 г. – 23.03.2021 г. чужденецът не е отсъствал повече от 30 месеца; М. М. не е пребивавал законно и без прекъсване през последните пет години, преди подаване на заявлението – има прекъсване в пребиваването в периода от 09.12.2017 г. до 01.03.2018 г. Ответният орган се е позовал на становище от ДАНС вх. № 20/12.04.2021 г., изискано на основание чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, с което е изразено отрицателно становище по заявлението на чужденеца. Посочено е, че представеното от ДАНС становище има задължителен характер за дирекция Миграция, а изложените в него съображения са обосновани с наличие на данни по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ – с действията си чужденецът е поставил в опасност сигурността на българската държава. Поради това и на основание чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ е постановен оспореният отказ.

От ответника и от третото за настоящото производство лице – ДАНС, по делото е представено становище от 09.04.2021 г., с гриф „поверително“, подписано от длъжностно лице при ДАНС, с което е изразено отрицателно становище по заявление рег. № Г-1010/23.03.2021г., подадено от М. М., гражданин на Т.. В становището подробно е посочена информацията, въз основа на която ДАНС е формирала извод, че с действията си чужденецът е поставил в опасност сигурността на българската държава.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По делото не са налице данни за датата на връчване на оспорения акт, поради което жалбата до Административен съд София – град, подадена чрез ответния административен орган на 12.05.2021 г., следва да се приеме, че е постъпила в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – директор на дирекция „Миграция“ при МВР, съобразно чл. 57от ППЗЧРБ. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Изложени са фактическите и правни основания за постановения отказ.

Не се спори между страните, а от приетите по делото доказателства се установи, че подаденото от жалбоподателя на основание чл. 25, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ заявление за издаване на разрешение за продължително пребиваване отговаря на изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от ППЗЧРБ. Чужденецът не е представил документите, изискуеми съгласно чл. 34, ал. 1, т. 4 ППЗЧРБ - доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата или минималната пенсия за страната, но такива не са изискани от административния орган в хода на административното производство.

Административният акт е издаден в съответствие с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които са пребивавали законно и без прекъсване на територията на Република България в рамките на последните 5 години преди подаване на заявлението за постоянно пребиваване и за този период не са отсъствали повече от 30 месеца. От приетите по делото доказателства, неоспорени от страните, се установи, че през последните 5 години преди подаване на заявлението - в периода 23.03.2016 г. – 23.03.2021 г., чужденецът не е отсъствал повече от 30 месеца.

По несъмнен начин обаче бе доказано, че през последните 5 години, в периода от 09.12.2017 г. до 01.03.2018 г., жалбоподателят не е пребивавал законно на територията на Република България, тъй като с отказ № 5364р-2509/05.02.2018г., издаден от директора на дирекция Миграция – МВР, му е отказано предоставяне на право на постоянно пребиваване в страната. Доводите в жалбата, срещу така установеното от ответника обстоятелство, са неоснователни, тъй като с решение № 5163/07.08.2018 г., постановено по адм. д. № 2831/2018 г. по описа на АССТГ, жалбата на М. М. срещу посочения отказ е отхвърлена. Същевременно, видно от справка от 23.03.2021 г. (л. 69) жалбоподателят е получил разрешение за продължително пребиваване, считано от 01.03.2018 г. до 23.03.2019 г.

Горните обстоятелства обуславят извод, че в периода от 09.12.2017 г. до 01.03.2018 г., жалбоподателят не е пребивавал законно на територията на Република България, поради което спрямо него не е налице една от кумулативно предвидените с чл. 25, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ предпоставки за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

Съгласно чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ императивно предвижда, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. В разглеждания случай, ответният орган, въз основа на отрицателно становище на ДАНС, предоставено на основание чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС, правилно е приел, че спрямо жалбоподателя са установени данни по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, които представляват основание по смисъла на чл. 26, ал. 1 от закона за постановяване на отказ.

В представеното по делото становище от 09.04.2021 г., с гриф „поверително“, подписано от длъжностно лице при ДАНС, са изложени подробни данни за извършвани от М. М. неправомерни дейности на територията на страната, въз основа на които ДАНС, в качеството на контролиращ орган съгласно чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС, е приела, че с дейността си чужденецът е поставил в опасност сигурността на българската държава. При тези данни, ответникът правилно е приложил императивната разпоредба на чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваният отказ е издаден в съответствие с процесуалния и материалния закон, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 143, ал. 1 АПК и с оглед изхода на делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника сума в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, съгласно чл. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София- град, I отделение, 3-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба, подадена от М. М., гражданин на Т., срещу отказ рег. № 5364р-7743/20.04.2021 г., издаден от директора на дирекция Миграция – МВР.

ОСЪЖДА М. М., [дата на раждане] , гражданин на Т., да заплати на Дирекция

Миграция – МВР, сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

Съдия: